

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ZLATARU
STALNA SLUŽBA U ZABOKU
Zabok, Matije Gupca 22

Poslovni broj: P-538/2025-79

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Zlataru, Stalna služba u Zaboku, po sucu Nadi Mohač, u pravnoj stvari tužiteljice Ane-Marije Očko Kralj iz Svetog Križa Začretja, Trg Julija Lembergera 2, OIB: 68014669474, koju zastupa punomoćnik Romeo Herceg, odvjetnik u Zaboku, M. J. Zagorke 5b protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d. Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, kojeg zastupa punomoćnica Maja Čuljak, odvjetnica u Zagrebu, Ribnjak 40, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon 16. lipnja 2026. zaključene javne glavne rasprave u nazočnosti punomoćnika tužiteljice te zamjenice punomoćnika tuženika Lucije Primorac, odvjetničke vježbenice u Zagrebu, 17. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

- I. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d. OIB: 02535697732, isplatiti tužiteljici Ani-Mariji Očko Kralj zakonske zatezne kamate na preplaćene iznose mjesečnih anuiteta zbog promjene stope redovne kamate u iznosu od 2.164,55 eura, sa zakonskim zateznim kamatama tekućima od 16. lipnja 2026., pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.
- II. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužiteljice Ane-Marije Očko Kralj za isplatu zakonskih zateznih kamata na iznos od 2.164,55 eura za razdoblje od 17. prosinca 2015. do 15. lipnja 2026.
- III. Nalaže se tuženiku Privrednoj banci Zagreb d.d. tužiteljici Ani-Mariji Očko Kralj naknaditi troškove parničnog postupka u iznosu od 3.881,96 sa zakonskim zateznim kamatama tekućima od 17. srpnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke,

za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

- IV. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužiteljice Ane-Marije Očko Kralj za naknadu troškova postupka preko iznosa iz točke III. izreke.
- V. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika Privredne banke Zagreb d.d. za naknadom troška parničnog postupka u cijelosti.

Obrazloženje

1. 1. Tužiteljica je u tužbi navela da je 3. veljače 2006. s tuženikom zaključila ugovor o kreditu broj 9010995174 na iznos od 77.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika na dan korištenja kredita te uz promjenjivu redovnu kamatnu stopu koja je na dan zaključenja ugovora iznosila 4,35 % godišnje. Dana 10. siječnja 2012. stranke su zaključile I. dodatak ugovoru o kreditu kojim je ugovorena prijevremena djelomična otplata nedospjele glavnice kredita. Dana 16. prosinca 2015. stranke su zaključile II. dodatak ugovoru o kreditu. Za vrijeme otplate kredita tuženik je u više navrata svojim jednostranim odlukama mijenjao i povišivao kamatnu stopu. Tužiteljica je navela da o povećanju kamatnih stopa stranke nisu pojedinačno pregovarale, niti je tuženik ishodio suglasnost tužiteljice za svako pojedino povećanje kamatnih stopa. Plaćanjem otplatnih rata prema planovima otplate, jednostrano izmijenjenima od strane tuženika zbog promjene kamatnih stopa, tužiteljica je tvrdila da je isplatila tuženiku iznos od 34.168,30 kn više nego što je to bilo ugovoreno i predviđeno inicijalnim otplatnim planom.

1. 2. Tužiteljica se u tužbi pozvala na pravna utvrđenja iz pravomoćnih odluka donesenima u kolektivnom sporu za zaštitu interesa i prava potrošača. Navela je da je pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi zaključenja predmetnih ugovora, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obavezama ugovornih strana. Povrijeđeni su kolektivni interesi i prava potrošača – korisnika kredita, tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima tuženik koristio ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluke tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obavezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa na štetu potrošača. Odlučujući o izvanrednoj reviziji, Vrhovni sud Republike Hrvatske odbio je reviziju tuženika u tom predmetu i zauzeo stajalište kako pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. Zakona o obveznim odnosima iz 2005. godine te da zastara individualnih

restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Kako je tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača u predmetu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 podnijeta 4. travnja 2012., a drugostupanjska presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 donijeta je 13. lipnja 2014., kada je postala pravomoćna u dijelu koji se odnosi na nepoštene odredbe o jednostranoj promjeni kamatnih stopa, slijedi da u konkretnom predmetu nije nastupila zastara prava na podnošenje tužbe.

1. 4. Nadalje, tužiteljica je navela da su stranke zaključile dodatak ugovoru o kreditu kojim je utvrđen iznos preostalog neotplaćenog kredita te je ugovorena otplata obveza iz osnovnog ugovora umjesto uz valutnu klauzulu u CHF, uz valutnu klauzulu u EUR, a umjesto ugovorene kamatne stope iz osnovnog ugovora ugovorena je kamatna stopa koju tuženik primjenjuje na kredite s valutnom klauzulom vezanom uz valutu EUR, zamijenjen je otplatni plan novim otplatnim planom te je proveden izračun konverzije. Tužiteljica tvrdi da zaključenjem dodatka ugovoru o kreditu nije izgubila pravo zahtijevati utvrđenje ništetnosti pojedinih odredbi ugovora o kreditu jer ništetne odredbe ne konvalidiraju naknadnim ugovornim izmjenama. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u predmetu Rev 2686/2018 12. veljače 2019. zauzeo pravno stajalište kako činjenica da su ugovorne strane zaključile dodatak ugovoru o kreditu na temelju Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju – konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR, kojim su odredbe iz inicijalnog ugovora o kreditu izmijenile u pogledu valutne obveze, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita te je postignut sporazum o raspolaganju preplatom, ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne. Zato tužiteljica tvrdi da ima pravni interes na podnošenje ove tužbe.

1. 5. U smislu čl. 502. c Zakona o parničnom postupku, tužiteljica tvrdi da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama pozvati na pravno utvrđenje iz presude po tužbi podnijetoj u smislu čl. 502. a istog zakona te je u tom slučaju sud vezan za utvrđenja sadržana u presudi povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava iz čl. 502. a Zakona o parničnom postupku. Pravna posljedica ništetnosti ugovornih odredbi je obveza tuženika vratiti tužiteljici sve što je primila temeljem ništetnih ugovornih odredbi odnosno da tužiteljici vrati koristi koje je ostvario primjenom tih ništetnih odredbi u smislu čl. 322. i 323. Zakona o obveznim odnosima.

1. 6. Tužiteljica je deklarativnim tužbenim zahtjevima zatražila da se utvrde ništetnima odredbe čl. 1., čl. 4. i čl. 7. predmetnog ugovora o kreditu, kojima je ugovorena valuta CHF (švicarski franak), uz koju su vezani glavnica kredita i visina anuiteta te odredbe istog ugovora iz čl. 4., čl. 5. i čl. 7., kojima je ugovorena promjenjiva redovna kamatna stopa koja temeljem jednostrane odluke tuženika može biti veća od 4,35%, koliko je iznosila u trenutku zaključenja ugovora o kreditu te da se utvrde ništetnima određene odredbe I. i II. dodatka ugovoru o kreditu od 10. siječnja 2012. i 16. prosinca 2015. Kondemnatornim tužbenim zahtjevom tužiteljica je zatražila isplatu preplaćenih mjesečnih anuiteta zbog promjene kamatne stope u iznosu od 34.168,20 kn, uz zakonsku zateznu kamatu tekuću od dana plaćanja svakog preplaćenog iznosa, pa do isplate.

2. 1. Podneskom od 23. ožujka 2023. tužiteljica je postavila tužbeni zahtjev prema nalazu i mišljenju financijskog vještaka te sukladno Zakonu o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj ("Narodne novine", br. 57/22. i 88/22.). Tužiteljica je tim podneskom zatražila isplatu iznosa od 2.914,73 eura sa zakonskim zateznim kamatama tekućima od 17. prosinca 2015. pa do isplate. Također je tijekom postupka

odustala od deklaratornog tužbenog zahtjeva za utvrđenje ništetnosti odredbi dodataka ugovoru o kreditu.

3. 1. Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo da osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti, kako u osnovi tako i u visini. Naveo je da je donošenjem Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju došlo do uspostavljanja ravnoteže interesa između ugovornih strana te je zakonskom intervencijom zakonodavac potpuno otklonio potrebu da se osobama koje su bile ovlaštene tužiti tuženika s osnove čl. 138. a Zakona o zaštiti potrošača pruži sudska zaštita i u pogledu njihove restitucije. Položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednačuje se s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF se izjednačava s položajem potrošača u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR. U odnos između stranaka intervenirao je zakonodavac upravo u svrhu restitucije tužitelja kao potrošača. Intervencija zakonodavca odnosila se i na valutu i na visinu kamatne stope i to za period od samog zaključenja ugovora, a ista je regulirana čl. 19. b i 19. c Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju. Tuženik je istaknuo da tužiteljica nije bila u obvezi sklopiti dodatak ugovora o kreditu, već je to bio njezin izbor. Postupkom konverzije obuhvaćene su sve otplate (kamate i glavnica) učinjene do 30. rujna 2015., odnosno do sklapanja dodatka ugovoru. Time je došlo do potpune restitucije potrošača. Tuženik stoga tvrdi da se nakon što je prihvatila izračun konverzije i sklopila dodatak ugovoru o kreditu, tužiteljica više ne može pozivati na eventualnu ništetnost odredbi koje se odnose na promjenjivu kamatnu stopu i odluke o promjeni visine kamatnih stopa na koju se poziva u ovoj tužbi. Prihvatila je promjenu kamatnih stopa za valutu EUR koje su se već dogodile te nema ni neizvjesnosti za period koji je već prošao i time je otklonjen prigovor o neodredivosti kamatne stope i ništetnosti iste. Prihvatom ponude banke prestaje postojati ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF kao da ga nikada nije ni bilo, a nastaje novi ugovor s valutnom klauzulom u EUR kao da je od samog početka bio takav. Tuženik tvrdi da pravomoćne presude na kojima tužiteljica temelji svoje zahtjeve nemaju nikakve učinke na nove konvertirane ugovore u kojima vrijednost obveze u kunama nije vezana uz CHF, već u EUR. Tuženik je naveo da nije zabranjeno ugovaranje promjenjive kamatne stope. Također je naveo da je konverzijom ponovno obračunavao kredite i to od samog početka njihova trajanja kao da se radilo o kreditima u EUR te da je priznao i uračunao sve uplate korisnika kredita u kunama. Na taj obračun tužiteljica je izričito pristala i prihvatila ga kao istinitog i točnog. Dodatkom ugovoru o kreditu tužiteljici je utvrđen predmetni ukupni iznos preplate, kako s osnove preračunatog tečaja, tako i s osnove iznosa preplaćenih kamata. Tuženik tvrdi da bi prihvaćanjem tužbenog zahtjeva tužiteljica dobila dvostruku zaštitu – sudsku i zakonodavnu te bi ponovno došlo do narušavanja ravnoteže u kojem slučaju bi tuženik bio u nepovoljnijem položaju i došlo bi do dvostruke naplate. Tvrdi da postoji pravna osnovanost za sve učinjene uplate jer su iste u cijelosti obračunate te nema uvjeta ostvarivanju isplate temeljem odredbi o stjecanju bez osnove.

3. 2. Nadalje, tuženik je naveo da ugovorne odredbe u konkretnom slučaju nisu istovjetne sa sadržajem onih o kojima se sudilo u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, odnosno da nema objektivnog identiteta istih. U odnosu na čl. 502. c Zakona o parničnom postupku i čl. 138. a Zakona o zaštiti potrošača tuženik napominje da ne postoji pravni osnov za povezivanje utvrđenja iz navedenih odluka po kolektivnoj tužbi i ove tužbe jer se kogentnom zakonskom odredbom to pozivanje vrši striktno za slučajeve posebnih parnica za naknadu štete.

3.3. Za valutnu klauzulu je naveo da je ista u konkretnom ugovoru u skladu s važećom zakonskom regulativom i drugim propisima, kako u trenutku sklapanja ugovora, tako i s njihovim izmjenama i dopunama tijekom trajanja ugovornog odnosa, što znači da ugovor o kreditu nije ništetan pravni posao samo zbog toga što je ugovorena valutna klauzula u CHF, niti je ta odredba ništetna. Ugovorna obveza čija se vrijednost u kunama izračunava na temelju tečaja te valute u odnosu na CHF je jasna, lako razumljiva i lako uočljiva i ne podliježe tumačenju, već se primjenjuje onako kako glasi. Stranke su potpisom ugovora izjavile da su upoznate s mogućim promjenama iznosa anuiteta u kunama nastalog uslijed promjene tečaja CHF te su potvrdile da ih je banka informirala o posljedicama i svim eventualnim rizicima promjene tečaja CHF (čl. 12. ugovora o kreditu). Javnobilježnički akt svojom snagom obvezuje strane kao i presuda te predstavlja istinu i nesporan je između stranaka. Javni bilježnik je dodatno strankama objasnio sadržaj ugovora i posljedice istoga jer se radi o solemeniziranoj ispravi u kojoj je navedeno da su stranke detaljno obaviještene i da im je isti rastumačen, da ga razumiju i da prihvaćaju pravne posljedice pravnog posla i sve što iz njega proizlazi te odgovara njihovoj pravnoj volji. Tuženik je istaknuo da se ne može dokazivati da je volja ugovornih strana različita od onoga što je u pisanoj ispravi jasno napisano te da je tužiteljica trebala uložiti dužnu pažnju u vidu dobrog domaćina za donošenje svoje odluke i brinuti o svojim interesima više nego što bi to drugi trebali. Smatra da tužiteljica pogrešno tumači smisao čl. 22. Zakona o obveznim odnosima navodeći da je tuženik ugovaranjem valutne klauzule u CHF došao do stjecanja nezakonite koristi jer je pravi smisao navedene odredbe da kroz cijelo vrijeme svog postojanja novčana tražbina bude zaštićena valutnom klauzulom. Iznosi koji su navedeni u petitu tužbenog zahtjeva i koji su izraženi u kunama, ne proizlaze iz ugovora o kreditu, niti iz konkretnog ugovornog odnosa i potpuno su proizvoljni. Promjenjiva kamatna stopa nije ništava ni prema odredbama mjerodavnih propisa, niti prema stavu sudske prakse ili Hrvatske narodne banke kao regulatornog tijela. Prema općim uvjetima poslovanja jasno je određeno temeljem kojih se kriterija ta kamatna stopa mijenja i obračunava i da je sadržana u anuitetima. Volja ugovornih strana bila je ugovoriti promjenjivu kamatnu stopu i nije ostavljen prostor za primjenu drukčije – fiksne kamatne stope. Kamatna stopa se mijenjala i bila je povezana s oscilacijama na tržištu koji su bili izvan nadzora tuženika. Odredbom čl. 26. st. 3. Zakona o obveznim odnosima predviđena je mogućnost da stopa ugovorene kamate ne bude određena u kojem se slučaju primjenjuje zakonsko, a ne ugovorno rješenje i prema kojoj odredbi za valjanost ugovora stopa kamate uopće ne mora biti ugovorena jer sam zakon sadrži rješenje za takav slučaj. Tuženik je naveo da je pod stalnim nadzorom i redovitim provjerama poslovanja od strane Hrvatske narodne banke koja nije utvrdila bilo kakve nepravilnosti, niti neusklađenosti s pozitivnim propisima. Ako sud zaključi da je ništetna odredba o mijenjanju kamatne stope temeljem jednostrane odluke banke, dio odredbe koji ne bi bio oglašen ništetnim je da je ugovorna kamata promjenjiva.

3. 4. Tuženik je istaknuo i prigovor zastare tražbine u cijelosti u odnosu na postavljeni tužbeni zahtjev jer se radi o zahtjevima za isplatu razlike navodnih kamata kao povremenih mjesečnih iznosa od čijeg je dospijeca do utuženja protekao dulji vremenski period, no zakonom određen za pravo na ostvarivanje isplate tih vrsta tražbina, a sukladno čl. 241. Zakona o obveznim odnosima zastara nije prekinuta podnošenjem tužbe ili drugom vjerovnikovom radnjom protiv tuženika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja konkretne tražbine. Smatra da se zastara ne može prekinuti podnošenjem tužbe od strane treće osobe koja nije sudionik konkretnoga obveznog odnosa te da pojedinačna tražbina nije bila

predmetom niti jednog postupka. Nema zakonske odredbe koja izričito određuje pitanje prekida zastare zbog podnošenja tužbe za zaštitu kolektivnih interesa.

3. 6. Tuženik je tijekom postupka osporio tužiteljici svojstvo potrošača i predložio je odbiti tužbene zahtjeve kao neosnovane.

4. 1. Presudom ovog suda, poslovni broj: P-348/2019-51 od 28. lipnja 2023. utvrđeno je da su ništetne odredbe čl. 1., čl. 4. i čl. 7. ugovora o kreditu 9010995174 od 3. veljače 2006., zaključenog između tuženika kao kreditora i tužiteljice kao korisnice kredita, kojima je ugovorena valuta CHF (švicarski franak) uz koju su vezani glavnica kredita i visina anuiteta te odredbe istog ugovora iz čl. 4., čl. 5. i čl. 7. kojima je ugovorena promjenjiva redovna kamatna stopa, koja temeljem jednostrane odluke tuženika može biti veća od 4,35%, koliko je iznosila u trenutku zaključenja ugovora o kreditu. U tom dijelu prvostupanjska presuda je potvrđena presudom Županijskog suda u Zagrebu, poslovni broj: GŽ-3835/2023 od 28. listopada 2025. te je toga dana postala pravomoćna.

4. 2. Ukidnim rješenjem Županijskog suda u Zagrebu, istog poslovnog broja ukinuta je prvostupanjska presuda u odnosu na odluku o tužbenom zahtjevu za isplatu, uz izraženi stav da potrošač koji je sklopio dodatak ugovora o kreditu na temelju odredbi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, br. 102/2015 – u daljnjem tekstu: ZID ZPK), nakon sklapanja dodatka ugovoru, po osnovi ništetnosti ugovornih odredbi o promjeni kamatne stope po odluci kreditora i o valutnoj klauzuli, više nema pravo na povrat više plaćenih iznosa, osim iznosa koji nisu bili predmet obračuna konverzije kredita u smislu čl. 19.c Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju iz 2015., tj. da ima pravo na isplatu pripadajućih zateznih kamata na više plaćene iznose koje je potrošaču banka uračunala prilikom izračuna konverzije kredita u skladu sa čl. 19.c spomenutog zakona, obračunatih u skladu sa čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, od dana svake pojedine uplate, pa do dana izvršene konverzije. Sud drugog stupnja pri tome se poziva na stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske u odluci, broj: Rev-586/2019-14 od 21. prosinca 2022.

5. Na ročištu održanom 16. lipnja 2026., a pozivajući se pri tome na stav drugostupanjskog suda izražen u ukidnom rješenju, tužiteljica je postavila zahtjev za isplatu iznosa od 2.164,55 eura koji predstavlja apsolutni iznos izračunatih zakonskih zateznih kamata na preplaćene iznose temeljem ništetnih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi za razdoblje od dana plaćanja svakog mjesečnog preplaćenog iznosa, pa do dana izvršene konverzije kredita. Na taj iznos zatražila je isplatu procesne kamate od 17. prosinca 2015. do isplate.

6. 1. Odlučujući ponovno o tužbenom zahtjevu za isplatu, sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u ugovor o kreditu na str. 6 do 10 spisa, u izvadak iz zemljišne knjige na str. 11 spisa, u dodatak ugovoru o kreditu na str. 12 do 13 i 14 do 17 spisa, u izvadak iz knjige položenih ugovora na str. broj 18 spisa, u plan otplate na listu broj 19 do 28 spisa, u pregled uplata na str. 29 do 30 spisa, izvršio je uvid u nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka – društva Ručević vještačenja d.o.o. na str. 295 do 301, u dopunski nalaz i mišljenje istog vještaka na str. 405 do 417 i 543 spisa, u dokumentaciju u prilogu podneska tuženika od 18. rujna 2019., pročitao je iskaz financijskog vještaka na glavnoj raspravi, iskaz tužiteljice i svjedokinje Jasminke Jug.

6. 2. Dokazni prijedlog za saslušanjem javnog bilježnika ocijenjen je nepotrebnim i neprikladnim, budući da se u spisu nalazi formalni dokaz - potvrda o solemnizaciji predmetnog ugovora o kreditu i svim upozorenjima, u koju ispravu je sud izvršio uvid.

7. Tužbeni zahtjev za isplatu osnovan je u pretežitom dijelu.

8. Nesporna je bila činjenica da su stranke 3. veljače 2006. zaključile predmetni ugovor o kreditu. Temeljem ugovora o kreditu tužiteljici je odobren i isplaćen kredit u kunskoj protuvrijednosti od 77.000,00 CHF obračunato po srednjem tečaju banke tuženika na dan korištenja kredita. Istim ugovorom ugovoren je rok otplate od 360 mjeseci te je ugovorena promjenjiva kamatna stopa redovnih kamata koja je tijekom postojanja obveze po ugovoru promjenjiva u skladu s odlukom banke o kreditiranju građana, koja je na dan sklapanja ugovora iznosila 4,35% godišnje. Kredit je odobren za kupnju stambenog objekta i otplatu starog stambenog kredita. Nesporno je bilo da su 10. siječnja 2012. stranke izmijenile pojedine odredbe osnovnog ugovora o kreditu te je ugovorena prijevremena djelomična otplata nedospjele glavnice kredita, izmijenjena kamatna stopa, utvrđeni su novi iznosi anuiteta vezani uz CHF te je utvrđen novi iznos glavnice vezan uz CHF.

9. Dana 16. prosinca 2015. stranke su sklopile dodatak ugovoru o kreditu radi provedbe postupka konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR na način i u rokovima propisanim odredbama ZID ZPK/15. Ugovorne strane suglasno su utvrdile da nakon konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR iznos preostale neotplaćene (nedospjele) glavnice kredita na dan 30. rujna 2015. iznosi 38.772,26 EUR plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za EUR tečajne liste banke. Nadalje, ugovorne strane suglasno su utvrdile da ukupni iznos preplate iznosi 1.930,78 EUR, što preračunato u kune po srednjem tečaju za EUR iz tečajne liste banke važeće na dan 30. rujna 2015. iznosi 14.746,33 kn, a nakon 30. rujna 2015. 36,42 EUR, odnosno ukupno 1.967,20 EUR te da će se navedeni iznos koristiti za namirenje budućih anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR, koji će dospijevati nakon sklapanja dodatka ugovora na način da će se sukcesivno kod plaćanja budućeg anuiteta iznos od 50% dospjelog anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR namirivati preplatom sve dok se preplata u potpunosti ne iskoristi, s time da za to razdoblje preostalih 50% iznosa dospjelog anuiteta plaća korisnik kredita. Ugovorne strane su suglasno utvrdile da na dan sklapanja dodatka ugovora, a nakon obračuna učinka konverzije, uključivo i učinaka nastalih u prijelaznom razdoblju, preostali iznos neotplaćene (nedospjele) glavnice prema novom otplatnom planu denominiranom u kunama s valutnom klauzulom u EUR iznosi 38.600,04 EUR, koji se iznos korisnik kredita obvezao otplatiti u preostalih 59 anuiteta, a mjesečni iznos anuiteta iznosio je 263,94 EUR u kunskoj protuvrijednosti.

10. 1. Kako je u dosadašnjem tijeku postupka pravomoćno utvrđeno da su nišetne odredbe predmetnog ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena promjenjiva kamatna stopa, to se takve odredbe među strankama ne mogu primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svoje tražbine na temelju takvih ugovornih odredbi.

10. 2. Tužiteljin zahtjev za isplatu je restitucijski zahtjev kao posljedica utvrđenja nišetnima odredbi ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi, a plaćanjem anuiteta kredita, obračunatih prema ugovorenoj promjenjivoj kamati na dan plaćanja, tijekom trajanja ugovora nastala šteta u smislu umanjenja imovine, dok je tuženik stekao nepripadnu korist temeljem nišetnih odredbi. Sud smatra da ugovor o kreditu egzistira i bez nišetnih odredbi (presumpcija da nepoštene odredbe nisu nikad ni bile ugovorene),

dakle samo s ugovorenom kamatnom stopom od 4,35% godišnje. Naime, kako je tuženik jednostranim promjenama kamatnih stopa mijenjao dužni iznos mjesečnih anuiteta, a odredbe ugovora kojima su ugovorene promjenjive kamatne stope utvrđene su ništetnima, to je za tužiteljicu jedina kamatna stopa s kojom je bila upoznata te koja je bila razumljiva i određena, ona kamatna stopa koja se primjenjivala u vrijeme sklapanja ugovora.

10. 3. Prema odredbi čl. 323. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, br. 35/05. – u daljnjem tekstu: ZOO), tuženik je dužan vratiti tužiteljici ono što je primio po osnovama koje su utvrđene ništetnom.

11. Sud je ocijenio neosnovanim tuženikov prigovor zastare. Podnošenjem kolektivne tužbe Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača došlo je do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a, zbog čega zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe, dakle od 13. lipnja 2014. u pogledu ništetnosti ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi. Kako je tužba u ovom predmetu podnesena 11. lipnja 2019., to do tada nije istekao zastarni rok od pet godina po čl. 225. ZOO-a, sukladno pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske iz odluke poslovni broj Rev-2245/17 od 20. ožujka 2018. i objedinjenom pravnom shvaćanju od 31. siječnja 2022. U odnosu na tražbine po osnovi nepoštene ugovorne odredbe vezane uz valutnu klauzulu, kolektivni spor je pravomoćno završio tek 14. lipnja 2018., pa niti u odnosu na takav osnov tražbine ne bi istekao rok zastare, ali tužiteljica po osnovi ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli nije niti istaknula tužbeni zahtjev za isplatu.

12. 1. Radi utvrđivanja visine tužiteljičine tražbine sud je proveo financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku društvu Ručević vještačenja d.o.o. Zagreb.

12. 2. Iz osnovnog nalaza i mišljenja financijskog vještaka utvrđeno je da je ugovoreni iznos kredita od 77.000,00 CHF prema srednjem tečaju kreditora iznosio 362.777,95 kn. Razlika obveza u razdoblju od dana dospijeca prve obveze do dana konverzije, a koja proizlazi iz povećanja kamatne stope u razdoblju otplate kredita, iznosi ukupno 4.945,20 CHF odnosno 26.267,85 kn (iskazano prema ugovorenom tečaju za valutu CHF važećem na dan plaćanja pojedine obveze), a pojedini mjesečni iznosi razlika dani su u stupcu „m“ tabele 1 iz nalaza u CHF odnosno u stupcu „p“ tabele 1 u kunama.

12. 3. Povodom prigovora tuženika, predstavnik društva Ručević vještačenja d.o.o. Zrinko Ručević saslušan je na glavnoj raspravi. Iskazao je da se prilikom izrade nalaza između ostalog držao dijela tužbenog zahtjeva kojim se zatraženi više plaćeni iznosi u pojedinim anuitetima i u tom smislu u cijelosti ostaje kod danog izračuna. Ako sud utvrdi da bi se u konkretnom slučaju trebalo uzeti u obzir i razdoblje od siječnja 2014. pa nadalje, kada je po predmetnom kreditu primijenjena zakonom propisana kamatna stopa od 3,23% godišnje, vještak je tražio dodatni rok za pisano očitovanje o negativnim iznosima razlikama anuiteta za razdoblje od siječnja 2014. do 30. rujna 2015. Drugi prigovor tuženika odnosio se na uračunavanje efekata konverzije. Isti u daljnjim izračunima nije uračunao, polazeći od toga da je utužena samo jedna pravna osnova ništetnosti ugovora u CHF i to promjenjiva kamatna stopa, a konverzija u svojoj biti uključuje s jedne strane rješavanje problematike promjenjivosti kamatne stope CHF (s obzirom da se konverzijom isti pretvara u kredit u EUR odnosno s valutnom klauzulom u EUR), a s druge strane se rješava i pitanje razlika koje proizlaze iz eventualne ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli CHF. Naveo je da se iznos preplate odnosi na cjelokupni ugovorni odnos i u sebi sadržava i razlike po osnovi kamatne stope i po valutnoj klauzuli.

12. 4. U dopunskom nalazu i mišljenju od 14. ožujka 2023. financijski vještak je naveo da ako se promatraju samo iznosi koje je tužiteljica više platila, tada razlika obveza u razdoblju od dospijeca prve obveze do provedbe konverzije, a koja proizlazi iz promjene kamatne stope u razdoblju otplate kredita, iznosi ukupno 4.768,59 CHF, odnosno 25.305,90 kn (iskazano prema ugovorenom tečaju za valutu CHF, važećem na dan plaćanja), odnosno 3.358,65 eura. Ako se promatraju svi iznosi (i pozitivni i negativni, prebijeno), tada razlika obveza u razdoblju od dana dospijeca prve obveze do provedbe konverzije, a koja proizlazi iz promjene kamatne stope u razdoblju otplate kredita, iznosi ukupno 4.108,01 CHF ili 21.138,95 kn, odnosno 2.805,62 eura. U dopunskom nalazu i mišljenju vještak je izračunao i zakonske zatezne kamate na preplaćene iznose mjesečnih anuiteta za razdoblje od dana plaćanja svakog anuiteta pa do dana provedbe konverzije te iste iznose 15.846,54 kn ili 2.055,42 eura, ako se uzmu u obzir pozitivne i negativne razlike. Ako se pak uzmu u obzir samo pozitivne razlike, zakonske zatezne kamate iznose 16.388,77 kn ili 2.164,55 eura. Vještak je u dopunskom nalazu i mišljenju uzeo u obzir efekt konverzije, odnosno preplatu koja je tužiteljici priznata dodatkom ugovoru o kreditu u iznosu od 15.024,49 kn te je istu uračunao u tužiteljčinu tražbinu. Nakon takvog uračunavanja, preostala je tužiteljčina tražbina u iznosu od 2.914,73 eura (od čega 109,10 eura kamata i 2.805,62 glavnice) za slučaj da se u obzir uzimaju pozitivne i negativne razlike. Za slučaj da se u obzir uzimaju samo pozitivne razlike, tužiteljčina tražbina preostala je u iznosu od 3.529,12 eura (od čega 170,45 eura kamata i 3.358,67 glavnice).

12. 5. U dopunskom nalazu i mišljenju od 1. lipnja 2026. financijski vještak je naveo da je u prethodnom dopunskom nalazu i mišljenju izračunao zakonske zatezne kamate na razlike anuiteta u kunama te je ponovio da iste iznose 15.486,54 kn ili 2.055,42 eura ako se promatraju pozitivne i negativne razlike, prebijeno ili 16.308,77 kn ili 2.164,55 eura, ako se promatraju samo pozitivne razlike. U odnosu na zadatak da izračuna zakonske zatezne kamate na tzv. konverzijsku preplatu, odnosno na preplatu koja je tužiteljici priznata dodatkom ugovora o kreditu, vještak je naveo da je takav zadatak u suprotnosti s kogentnom odredbom čl. 19.c st. 1. t. 5. ZID ZPK/15, koja propisuje da na iznos preplate utvrđen u konverziji vjerovnik nije dužan obračunati kamatu, niti tečajnu razliku, već da njih snosi potrošač.

12. 6. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje financijskog vještaka jer je isti izrađen u skladu sa zadatkom suda, temeljem cjelokupne dokumentacije, stručno i objektivno. Vještak je pisani nalaz i mišljenje usmeno obrazložio na glavnoj raspravi te je odgovorio na sva postavljena pitanja, dopunio je nalaz i mišljenje povodom prigovora i traženja tuženika, a sve sukladno čl. 258.-260. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“, br. 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19. i 80/22., 114/22. i 155/23 - u daljnjem tekstu: ZPP).

13. Sud je ocijenio neosnovanim prigovor tuženika da bi kod utvrđivanja tužiteljčine tražbine trebalo uzeti u obzir i tzv. negativne razlike anuiteta, odnosno manje plaćene iznose anuiteta iz razdoblja kad je kamatna stopa bila niža od inicijalne kamatne stope na dan sklapanja ugovora o kreditu. Točno je da je tužiteljica u određenim razdobljima plaćala manje anuitete zbog manje kamatne stope od inicijalne. Tuženik, međutim, nije istaknuo protutužbeni zahtjev, materijalno-pravni prigovor prijeboja, nit procesno-pravni prigovor radi prebijanja po osnovi negativnih razlika, zbog čega sud nije dužan, a niti ovlašten negativne razlike uzimati u obzir kod izračuna tužiteljčine tražbine. Naime, iz sadržaja i smisla odredbe čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“,

br. 96/03) ne proizlazi da bi plaćanjem manjih anuiteta u određenom vremenskom razdoblju trajanja ugovora tuženik zbog ništetnosti odredbe o valutnoj klauzuli ostvarivao pravo na povrat u smislu odredbe čl. 1111., 1115. i čl. 323. ZOO-a, jer se navedena zakonska odredba odnosi samo na potrošače. Tuženik je banka, tj. financijska institucija čija je osnovna djelatnost pružati usluge u vezi s izdavanjem kredita i sam je tužiteljici nametnuo ugovornu odredbu o promjenjivoj kamatnoj stopi, koja se mijenjala temeljem njegove jednostrane odluke, pa je obračun po nižoj kamatnoj stopi od inicijalne bio tuženikov poslovni rizik, koji mu je bio poznat i na koji je mogao utjecati. Stoga nema pretpostavki da se zaštita pružena korisnicima kredita u kolektivnom sporu primjenjuje i na tuženika. Kako tužiteljica ništa nije stekla plaćanjem manjih iznosa anuiteta, niti je bilo kakva imovina tuženika prešla u imovinu tužiteljice bez osnove, nisu ostvarena pravila vraćanja stečenog bez osnove, na temelju kojih bi tužiteljica bilo što tuženiku trebala vratiti, ili za koje bi iznose trebalo umanjiti njezinu tražbinu.

14. 1. Odgovor na sporno pravno pitanje ima li tužiteljica, nakon sklapanja dodatka ugovoru o kreditu temeljem odredbi ZID ZPK/15, pravo na isplatu iznosa temeljem ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu, dao je Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi i rješenju poslovni broj: Rev-457/2025 od 27. svibnja 2026., koji odgovor glasi: „Petrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora o kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita (30. rujna 2015.) i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji.“.

14. 2. Vezano uz ranije citirani stav suda drugog stupnja koji je izražen u ukidnoj odluci, prema kojemu potrošač koji je sklopio dodatak ugovoru o kreditu temeljem odredbi ZID ZPK/15 nema pravo na povrat više plaćenih iznosa, već samo na kamate, potrebno je za napomenuti da treba razlikovati preplaćene iznose koji su bili predmet izračuna konverzije, od preplaćenih iznosa koji nisu uzeti u obzir prilikom izračuna konverzije. Na preplatu koja je utvrđena izračunom konverzije i za iznos koje su potrošaču smanjeni budući anuiteti kredita dok se iznos te preplate u potpunosti ne iskoristi, potrošač nema pravo na isplatu zatezne kamate jer prema odredbi čl. 19.c st. 1. t. 5. ZID ZPK/15 na njega vjerovnik nije dužan obračunati kamatu niti tečajnu razliku, već njih snosi potrošač. Tužiteljica u ovom predmetu nije tražila isplatu preplate koja joj je priznata dodatkom ugovoru o kreditu, već je tražila isplatu preplaćenih iznosa anuiteta u visini u kojem isti nisu uzeti u obzirom prilikom izračuna konverzije, kao razliku stvarno plaćenih anuiteta i anuiteta koje bi platila da je tijekom cijelog razdoblja otplate kredita kamatna stopa iznosila 4,35% godišnje, odnosno bez daljnjih povećanja iste u odnosu na početnu kamatnu stopu u trenutku sklapanja ugovora o kreditu. Izračun konverzije kredita prema odredbama ZID ZPK/15 temeljio se na drugačijim parametrima, od izračuna po kojem je tužiteljica tražila isplatu svoje tražbine. Posljedično tome, potrebno je razlikovati i kamate na koje potrošač ima pravo u smislu gore citiranog stava Vrhovnog suda Republike Hrvatske jer potrošač prema takvom stavu ima pravo na isplatu zatezne kamate na preplaćene iznose u vidu razlike stvarno plaćenih anuiteta i anuiteta koje bi platio da je tijekom cijelog razdoblja otplate kredita kamatna stopa redovne kamate ostala na

početnoj (inicijalnoj) razini, odnosno bez daljnjih povećanja iste, a nema pravo na isplatu zatezne kamate na preplatu utvrđenu izračunom konverzije, odnosno dodatkom ugovoru o kreditu, jer bi to bilo protivno odredbi čl. 19.c st. 1. t. 5. ZID ZPK/15.

14. 3. Temeljem opisanog stava Vrhovnog suda Republike Hrvatske, tužiteljica ima pravo na zakonske zatezne kamate na preplaćene iznose mjesečnih anuiteta temeljem ništetnih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi, koje su financijskim vještačenjem izračunate u apsolutnom iznosu od 2.164,55 eura (ako se promatraju samo pozitivne razlike). Tužiteljica je posljednjim postavljenim tužbenim zahtjevom zatražila isplatu upravo navedenog iznosa, slijedom čega je sud prihvatio njezin tužbeni zahtjev.

14. 4. Sud je, međutim, ocijenio neosnovanim tužbeni zahtjev za isplatu procesnih kamata za razdoblje od 17. prosinca 2015. do 15. lipnja 2026. Prema odredbi čl. 31. st. 1. i 2. ZOO-a, na dospjele a neisplaćene zatezne kamate ne teku zatezne kamate, osim kad je to zakonom određeno, a na iznos neisplaćenih kamata mogu se zahtijevati zatezne kamate samo od dana kad je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu. Zahtjev za isplatu zakonskih zateznih kamata u apsolutnom iznosu istaknut je na ročištu 16. lipnja 2026., pa prije toga dana tužiteljica nema pravo na isplatu tzv. procesnih kamata te je u tom dijelu sud odbio tužbeni zahtjev.

15. 1. Odluka o troškovima postupka donijeta je temeljem odredbe čl. 154. st. 5. u vezi s čl. 155. ZPP-a. Tužiteljica je u parnici uspjela s deklaratornim tužbenim zahtjevom u cijelosti te s posljednjim postavljenim kondemnatornim tužbenim zahtjevom, a nije uspjela u neznatnom dijelu i to sa zahtjevom za isplatu procesnih kamata za razdoblje od 17. prosinca 2015. do 15. lipnja 2026., slijedom čega je tuženiku naloženo naknaditi joj u cijelosti troškove koji su bili potrebni za svrhovito vođenje postupka.

15. 2. Tužiteljici su odmjereni troškovi zastupanja po punomoćniku prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", 138/23.), kako slijedi:

- za sastav tužbe po tbr. 7./1. u visini od 100 bodova,
- za sastav podnesaka od 18. rujna 2019., 26. rujna 2019., 7. prosinca 2020. i 23. ožujka 2023. po tbr. 8./1. u visini od 100 bodova za svaki podnesak,
- za sastav odgovora na žalbu od 6. rujna 2023. po tbr. 10./4. u visini od 100 bodova,
- za zastupanje na ročištima po tbr. 9./1. i to za ročišta održana: 19. rujna 2019., 12. studenoga 2019., 22. studenoga 2022., 25. siječnja 2023., 1. lipnja 2023., 4. ožujka 2026. i 16. lipnja 2026. u visini po 100 bodova za svako ročište,
- što ukupno iznosi 1300 bodova ili 2.600,00 eura, s obzirom da vrijednost jednog boda iznosi 2,00 eura, kojem iznosu je dodan PDV po stopi od 25% ili 650,00 eura.

15. 3. Tužiteljici nisu odmjereni troškovi sastava podnesaka od 13. lipnja 2019., 16. prosinca 2019. i 4. srpnja 2023. jer su u prilogu istih dostavljene potvrde o uplati predujmova i sudske pristojbe, koje su inače vidljive kroz evidencije računovodstva ovoga suda i u eSpisu pa taj trošak nije dužna snositi suprotna strana. Također joj nije odmjerjen trošak sastava podneska od 15. studenoga 2022. jer isti nije bio od utjecaja na odluku suda jer je tužiteljica naknadno drukčije postavila tužbeni zahtjev.

15. 4. Troškovima zastupanja tužiteljice dodani su troškovi s osnove plaćenog predujma za financijsko vještačenje u iznosu od 464,52 eura, dok će se predujam za dopunsko financijsko vještačenje u iznosu od 300,00 eura vratiti tužiteljici jer isti nije iskorišten.

15. 5. Tužiteljici su priznati i troškovi s osnova plaćenih sudskih pristojbi na tužbu i presudu u iznosu od 167,44 eura, dok joj nisu priznati troškovi sudske pristojbe na odgovor na tužbu, jer istu nije dužna platiti.

15. 6. Slijedom navedenog, sveukupni troškovi tužiteljice iznose 3.881,96 eura.

15. 7. Preko dosuđenog iznosa, sud je odbio tužiteljin zahtjev za naknadu troškova postupka kao neosnovan, a zahtjev tuženika za naknadu troškova postupka odbio je u cijelosti jer je tuženik u pretežitom dijelu izgubio parnicu.

16. Na dosuđeni trošak tužiteljici su dosuđene zakonske zatezne kamate sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a i čl. 29. stavak 1. i 2. ZOO-a i to od dana donošenja presude, pa do isplate.

17. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zaboku 17. srpnja 2026.

Sudac

Nada Mohač

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 dana, putem ovog suda nadležnom županijskom sudu. Ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje presude, rok za žalbu teče od dana objave, a ukoliko stranka nije uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje, rok za žalbu teče od dana dostave ovjerenog prijepisa iste.

Dostaviti:

1. Odvjetnik Romeo Herceg, Zabok, M. J. Zagorke 5B
2. Odvjetnica Maja Čuljak, Zagreb, Ribnjak 40

Broj zapisa: **9-3088a-e7b6b**

Kontrolni broj: **0d069-bbf68-53f4d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zlataru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.